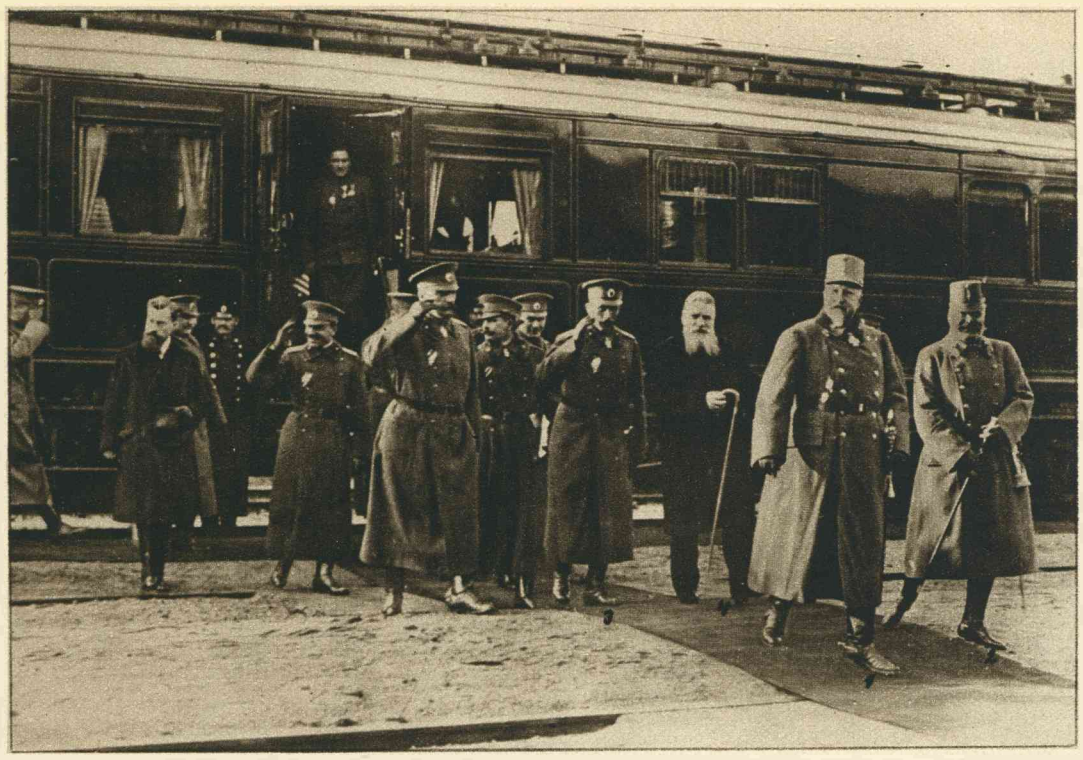
naam echter „Lismans Bank" en de directeur der Bank, de heer Lisman, was tevens burgemeester van het stadje.

Dadelijk na aankomst begaven we ons naar hem toe en werden vol blijdschap ontvangen. Hij was een nog betrekkelijk jonge man, wellevend en aangenaam in den omgang, stelde zoo als te begrijpen was, het grootste belang in de zaak en aanvaardde met dankbaarheid onze hulp.

„Het is een zeer ernstige zaak," zei hij, „niet alleen voor de stad, maar ook voor mij als haar eerste magistraat. Geen enkel eigendom is er meer veilig en wat het ergste is: er zijn reeds een paar onschuldige inwoners het slachtoffer van geworden. Onze politie, hoe ijverig ook, staat machteloos tegenover deze reeks van misdaden. De belooning, die wij hebben uitgeloofd voor dengene die zulke aanwijzingen zou kunnen doen, dat ze tot ontdekking van de daders zouden kunnen leiden, heeft tot nog toe geen resultaat gehad."

Terwijl de heer Lisman aldus tot ons sprak, merkte ik iets eigenaardigs op, dat mij als fotograaf bijzonder interesseerde. Hij had een zeer beweeglijk gelaat en uit zijn donkere oogen schoten woedende blikken, alsof hij persoonlijk beleedigd was; doch dàt was niet het voornaamste wat mijn belangstelling wekte.

DE CENTRALEN.
Koning Ferdinand van Bulgarije (1) brengt een bezoek aan het Oostenrijksche leger. 2, Aartshertog Friedrich; 3, Generaal Jekow: 4, minister-president Radoslawow.

Ik merkte op dat zijn anders glad gelaat somtijds veranderde in een netwerk van lijnen en rimpels, dat hem enkele oogenblikken ouder maakte dan hij klaarblijkelijk was.

Die veranderingen waren evenwel zoo vluchtig, dat ze misschien aan anderen, die niet zulk een studie van het menschelijk gelaat maakten als ik, niet opvielen.

Vergezeld van den burgemeester en den majoor van de Nederbossche politie bezochten wij de plaats van een der laatste branden n.l. de school, waarbij helaas twee kinderen van den concierge het leven verloren hadden.

Meissen nam het tooneel der ramp nauwkeurig op en mopperde over de stommiteiten van de plaatselijke politie, die het hem onmogelijk gemaakt hadden eenig spoor te vinden. Mijn aanwezigheid was vrijwel nutteloos ; het was ondoenlijk te herinneren dan dat deze een paar groote starende oogen had en hangkoonen, terwijl uit zijn halfgeopenden mond een paar tanden te voorschijn kwamen ; alles bij elkaar het uiterlijk van een krankzinnige. De concierge noch zijn vrouw hadden dezen ongunstig uitzienden kerel ooit te voren in het stadje gezien, en ze kenden bijna iederen inwoner. Bovendien had de concierge, toen hij door den brand gewekt werd een man in zoo'n jas en met zoo'n pet op 't hoofd zien wegloopen.

Ik deed verschillende opnamen, die Meissen voor het onderzoek noodig oordeelde, en daarop verlieten we in gezelschap van den burgemeester de plaats des onheils.

Terwijl we de stad doorwandelden kwamen we voorbij het gebouw van de Bank en nu noodigde de heer Lisman ons uit binnen te komen. Het was dien dag bitter koud en daarom verwonderde het ons dat in het kantoor van den heer Lisman geen kachel stond. Hij begreep onzen verwonderden blik en zei :

„Ik brand nooit een kachel, ik ben doodsbang van vuur, dat dateert uit mijn jongenstijd, toen ik bijna verbrand ben. Ik ben een eenzaam man, en dus heeft niemand er last van, ook thuis gebruik ik op mijn eigen kamers nooit vuur."

Ik merkte op dat de heer Lisman bij deze woorden rilde en zenuwachtig in de handen wreef ; voorts bemerkte ik dat Meissen hem met een half verwonderden, half nieuwsgierigen blik aanzag, en klaarblijkelijk een oordeel trachtte te vormen omtrent dezen man.

Na nog over verschillende zaken gesproken te hebben en inlichtingen te hebben gevraagd, verlieten we met ons drieën den gemoedelijken burgervader en begaven ons naar een hotel in de nabijheid van de Bank gelegen.

Het zal zoo ongeveer tusschen twee en drie uur in den morgen geweest zijn, toen ik door een hand op mijn schouder gewekt werd en ik tot mijn verwondering mijn vriend Meissen over mij heengebogen zag.

„Sta op, Zijlstra," zei hij, „en kleed je dadelijk aan. Ik zie een rooden gloed in de lucht ; er is bepaald brand even buiten de stad."

Het duurde geen vijf minuten of ik was in de kleeren, en weldra waren we op straat, die nog als uitgestorven was ; geen der burgers scheen nog van de nieuwe ramp iets te weten.

Op den gloed afgaande moesten wij het bankgebouw voorbij. In een kamer van het huis naast de Bank, het woonhuis van den heer Lisman, zagen we licht branden.

Plotseling greep Meissen mij bij den arm. „Stop even," fluisterde hij.

„We gaan niet verder ! We zullen hier wachten !"

Verwonderd keek ik naar mijn metgezel, die onderwijl de straat was overgestoken en aan de woning aanschelde. Een huisknecht gekleed alsof het tien uur in plaats van drie uur in den nacht was, opende de deur. Ik herinnerde mij dezen man gezien te hebben, toen we des middags een bezoek aan de Bank gebracht hadden.

Op kalmen toon vroeg de inspecteur den heer Lisman te spreken.

De knecht, hoewel niet in het minst verwonderd over het bezoek op dit ongewone uur, aarzelde even met zijn antwoord en zei eindelijk, dat zijn heer op dit oogenblik afwezig was, maar wel spoedig zou thuiskomen.

„Goed," zei Meissen weer, „dan zullen we zijn thuiskomst afwachten.

We moeten hem dringend spreken."

We werden in de kamer van den heer Lisman gelaten en namen plaats. De kamer had slechts één raam, waarvan de gordijnen waren opgehaald. Het ameublement was eenvoudig, bijna sober. Een groote oud-modische boekenkast tegen den wand, een bureau-ministre, een divan en eenige stoelen vormden de geheele aankleeding van het vertrek.

Ik was nog te verbaasd om een woord te zeggen. Wat, in 'shemelsnaam, bezielde Meissen toch om hier zijn tijd te verspillen, terwijl daarbuiten een brand woedde? Ik kende de bekwaamheden van mijn vriend echter te goed, om niet te begrijpen, dat hij voor zijn handelingen afdoende redenen hebben moest.

Terwijl ik aldus mijmerde, werd ik opgeschrikt door het geluid van snelle voetstappen ; de brand scheen dus ook door anderen bemerkt te zijn.

„Verberg je!" fluisterde Meissen plotseling, terwijl hij achter de boekenkast wegkroop.

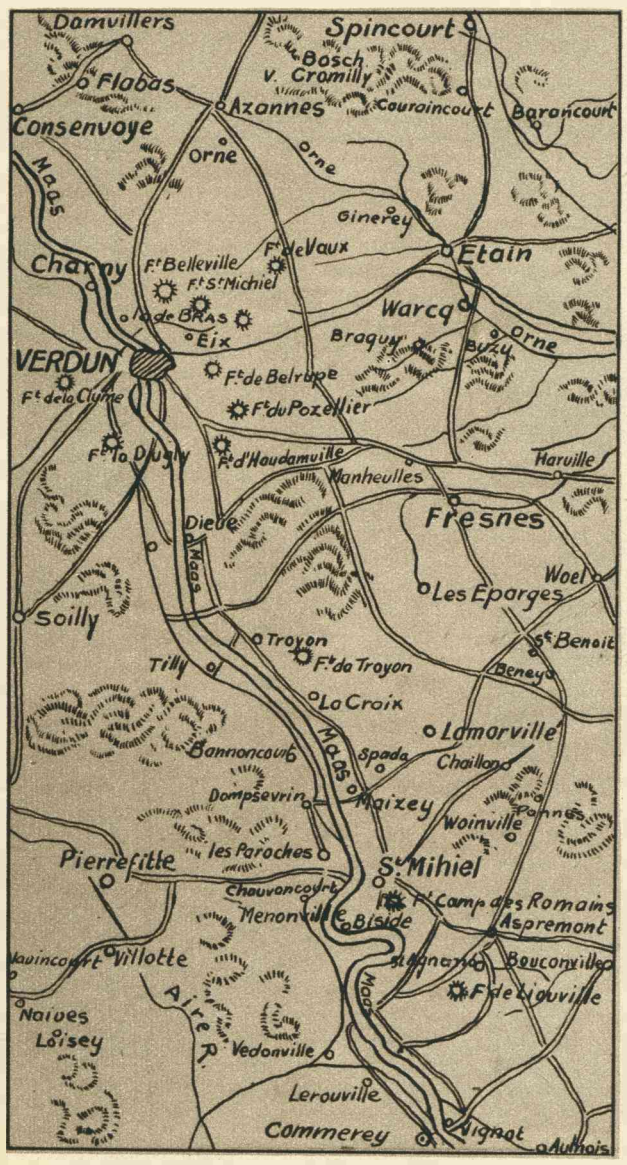

ADMIRAAL POHL,
die bij het uitbreken van den oorlog chef van de Duitsche Admiraliteit was en sedert om gezondheidsredenen zijn ontslag nam, is thans te Berlijn overleden.

fotografische opnamen van hand- of voetafdruksels te nemen, eenvoudig omdat honderden handen de vensteren deurposten hadden beetgehad en de aarde door dozijnen voetenparen was platgetrapt. De eenige zekerheid die we ons wisten te verschaffen was, dat de brand op drie plaatsen tegelijk was aangestoken.

Eén getuige werd voor ons gebracht, dat was de door smart gebroken concierge, wiens beide kinderen het slachtoffer van de ramp geworden waren. Hij was een man met een eerlijk open gelaat, die eenige weinige maar belangrijke aanwijzingen gaf.

Hij had op den avond van de ramp een man rondom de school zien sluipen, met een pet diep over het voorhoofd en gekleed in een oude versleten overjas. Het gegluur en het geheele uitzicht van dezen man was hem niet bevallen en daarom had hij hem nog aan zijn vrouw gewezen. Hij wist zich omtrent het uiterlijk van den man overigens niets meer

HET DUITSCHE OFFENSIEF.
Een overzichts-kaartje van het terrein, waar de Duitschers verleden week hun offensief hervatten.

DE CENTRALEN.
Koning Ferdinand van Bulgarije gekiekt bij zijn aankomst aan het hoofdkwartier van het Oostenrijksche leger.